



Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Csömöri-út 28. szám (Garai-bazár),
ahová minden levél és küldemény címzendő.

Megjelenik
minden héten
pénteken.

Előfizetési árak:
Egy óra 40 (80 fillér) | Félévre 2.40 (4.80 Kor.)
Negyedévre 1.20 (2.40 „ | Egyes szám 40 fillér.

Előre!

Magyarország vasuti munkásainak második országos értekezlete lefolyt úgy, amint előre vártuk: az üggyhez méltó komolysággal, egyetértésünk és elszántságunk lélekemelő tanúságaképpen. Szervezetünk ellenségei, a munkásegység megbontói keserves lemondással, az ország egész öntudatos munkássága pedig büszke önérettel nézhette azt a vasuti munkástömeget, amely az ország minden részéből — további sorsa felől határozni — vasárnap a fővárosba összegyűlt.

Igen, van okuk keseregni nekik, van okunk az önérettre nekik ez után a kongresszus után, mert nála jobb bizonyítékot szervezetünk rohamos fejlődésére és szükséges voltára keresve sem találhatunk.

Az értekezleten képviselve volt az országnak minden nagyobb műhelye, minden szolgálati ága, ott volt még Miskolc, Piski és Szeged is: a munkásbolondítók e három fellegvárának bástyái sem épek már és reményünk van rá, hogy pár hét alatt a mi lobogóink lesz oda is kitűzve. De tovább megyünk: nemcsak a MÁV. munkásai haladnak már tömörülten a szervezkedés útján egy jobb jövő felé, hanem a magánvasutak munkásai is felfogták már, hogy mit ér rájuk nézve a szervezethez. A D. V., a K. S. O. D., az Acsev. képviselői közös teremben, közös lelkesedéssel, határoztak a MÁV. munkásokkal közös nagy érdekeik felől.

Hát kell ennél nagyobb bizonyíték szervezetünk fejlődésére?! Kell-e lelkesebb biztatás a jövőre, a nagy jövőre vonatkozólag?!

Első értekezletünk idején még közönyös volt a szervezet iránt a vasuti munkásság jó része és ellenséges szemmel nézett rá az igazgatóság. A bizalmi-férfiak nem kaptak jegyet, nem kaptak szabadságot, az utcára hajították a szervezet előharcosait s a műhelyfőnökök konferenciára gyűltek, hogy tanácskozásaink lehetetlenné tételéről határozzanak. A gyűlölet, az üldözés kudarcot vallott. A szervezetbontók erőlködése hiábavaló s a felsőbbség kénytelen volt belátni, hogy a szervezkedés elé akadályt gördíteni: hiábavaló — hiszen csak elmérgesíti a helyzetet — és nem csak a munkásokra, hanem a MÁV. egész beléletére nézve is káros. A szervezet első értekezletünk óta nem csak az ország vasuti munkásságának szemében lett létezési szükséglet, hanem kivívta létjogának elismerését az igazgatóság s a miniszterium részé-

ről, amely a MÁV. érdekében ma már csak úgy cselekedhetik, ha legalább is közömbös a szervezeti agitációval szemben.

Hát kell jobb bizonyíték szervezetünk életképességére és szükséges voltára, mint az, hogy ennek elismerésére tudta kényszeríteni már a MÁV. vezető köreit is?!

Szervezetünk tehát megnőtt terjedelemben és súlyban, kifelé és befelé egyaránt. Ezt bizonyítja értekezletünk a *multra* vonatkozólag.

De a *jövőre* vonatkozólag is sokat elmondott az a szellem, amely bennünket vasárnap összehozott.

Szervezetünk ugyanis *csak* azért növekedhetett meg, *csak* azért válhatott létezési szükségletünkkel, mert fiatalsága ellenére is aránylag nagy, igen nagy eredményei vannak. Hogy mik az eredményeink, azt most nem tárgyaljuk, s hogy mekkorák, azt is tudja minden szervezett vasuti munkás. A döntő a dologban, hogy máris vannak eredményeink és pedig nagy eredményeink, jóllehet szervezetünk még fiatal és működésünk körét igen szűkre szorítja az a tény, hogy *még ma sincs szövetségünk*.

A szövetség, a külön munkás-szövetség eszméje azonban — éppen a kongresszus bizonyossága szerint — ma már közös óhajta az ország vasuti munkásainak, akik tudják és érzik, hogy szervezetünk állandósága, áldásos működésének kiterjesztése feltétlenül megkövetelik, hogy a vasuti munkásság is élvezze azt a jogot, amelyet az ország minden más munkása többé-kevésbé élvez: a szabad gyülekezés jogát. Szövetségünket elméletben már megcsinálta a vasuti munkásság, gyakorlati megvalósulásának pedig csak egyetlen föltétele hiányzik: a miniszterium jóváhagyása. Hisszük azonban, hogy a MÁV. intézői tovább haladnak a jón belátás útján s ez a feltétel *mihamar* teljesítve lesz — minden magyarországi vasuti munkás szebb jövőjének és maguknak a vasutaknak érdekében is.

Nagy utat tettünk meg első értekezletünk óta s hogy megtettük, azt magunknak köszönhetjük. Önérettel nézhetünk a *multra*, reménytelen a jövőbe, csak a jelszavunk maradjon az, ami eddig:

Előre, mindig csak előre! Minden gáton, minden szakadékon átal — csak előre!

Országos értekezletünk részletes tudósításával az alábbiakban számolunk be:

Képviselve a következő városok, illetve szolgálati ágak voltak: Állomási személyzet: K. p. u., Ny. p. u., Hatvan, Szolnok, Uj-Zsolna. Raktári-szertárok: Dunapart, Nyugoti szertár, Központi szertár, Északi főműhely szertár, Hatvan szertár, Zágráb szertár, Debrecen szertár, Józsefvárosi szertár, Nyugoti raktár, Szolnok raktár, Debrecen raktár, Hatvan raktár, Zágráb raktár, Temesvár raktár, Békés raktár. Pályafentartás: Rákos rendező, Kőbánya felső p. u., Gödöllői o. m., Nyugoti p. u., Terézvárosi o. m., Tura, Károlyváros, Moravica, Nagyvárad, Hatvan, Cegléd, Arad, Pozsony, Sásd, Dobroköz, Dombóvár, Fiume, Temesvár, Zágráb, Nagybecskerek, Huszt, Besztercebánya, Debrecen, Érsekújvár, Mitrovica. Fűtőházak: Orsova, Ny. p. u., K. p. u., Ferencváros, Debrecen, Vinkovce, Temesvár, Hatvan, Bród, Szolnok, Arad. Műhelyek: Zágráb, Arad, Sátoraljaujhely, Kaposvár, Temesvár, Szombathely, Érsekújvár, Nagybecskerek, Debrecen, Pécs, Szolnok, Hatvan. Budapesti műhelyek: Istvánfelki, Északi főműhely, Keleti kocsiműhely, Keleti műszak. Képviselve volt azonkívül legnagyobb örömeinkre Piski, Szeged és Miskolc műhelymunkásai, azonkívül a déli vasuti alkalmazottak és a Kassa-oderbergi vasut ruttkai, valamint az Acsev. vasut műhelyének munkásai.

*

Fellner Béla munkástárs üdvözlővén a megjelenteket, felkéri, hogy 3 elnököt, 3 jegyzőt s 4 tagból álló verifikáló-bizottságot válasszon. Elnökökké Kiss Miklós (Bpest), Szeitz Lajos (Pécs), Csutár Imre (Temesvár). Jegyzőkké Berecz Lajos, Rothmüller A. (Szolnok), Gereserits Ignác (Zágráb). A verifikáló bizottságba Strobl Jenő, Fürst Dezső (Bpest), Pados Viktor (Kaposvár), Helfrich Péter (Hatvan) munkástársakat ajánlta, kiket az értekezlet egyhangulag meg is választott.

Kiss Miklós elnök az egybehívók nevében köszönetét nyilvánítja, s felkéri a munkástársakat, hogy a szónokokat méltóságjeljes nyugodtsággal hallgassák meg. Addig is, míg a tárgyalások folytatódhatnak, felkéri a verifikáló bizottságot, hogy átnézvén a küldött névsorát, őket igazolják. Ezután határozati javaslatunknak 7 pontját, mint amelyek a nepirend tárgyát fogják képezni, olvassa fel. Tekintettel arra, hogy az első pontnak, mely a Szövetség alapszabályainak megszüretését tartalmazza, ő az előadója, elnöki tisztségét átruhazza Szeitz Lajos munkástársra, előzetesen azonban nem mulaszthatja el, hogy jogos felháborodásának ne adjon kifejezést ama sajnálatos tény felett, hogy két zágrábi munkástársunktól, kik az értekezletre akartak feljönni, a jegy megvonatott (Általános kiállítások: Szégyen, gyalázat!) erre — ugymond — a megtorlás lehet csak a válasz. Ezután a brassói munkástársak üdvözlő sürgönyét olvasta fel.

*

Szeitz Lajos elnök felkéri Kiss Miklóst tárgyának előadására.

Szövetség.

Kiss Miklós: Akkor, amidőn a vasuti munkások helyzetüknek tudatára ébredtek s megismerték a kivezető utat egy jobb, egy szebb jövő virányai felé, a fővárosban lakó munkások megkezdtek munkájukat, s erre az egész ország Máv. munkásainak figyelmét felhívták. Tették ezt pedig abban a szent, megingathatatlan meggyőződésben, hogy Szövetségünk lesz a kivezető ut.

Mikor szövetségünk alapszabályát felterjesztettük, úgy véltük, rövid idő múlva meglesz, de hiába vártunk. Az aktánk sok-sok kallódás után, avatatlanok kezeibe került, akik azután némi átgyurással ki is sajátították, ki akartak bennünket játszani. A mi éberségünknek tudható be, hogy kijátszaniok nem sikerült. A vasuti munkásság zöme ma már tisztában van azzal, hogy *egész más érdek a munkásé, egész más a tisztviselőé.* Ne fogdóssák tehát dróttal a tagokat, kövesse ki-ki szabadon a meggyőződését. Vajjon eljöttek-e a zsirondisták közénk megkérdezni: mi a bajunk, mi fáj nekünk? ... Nem!

Haladjanak tehát ők a maguk útján, mi is haladjunk a mienken s örködni fogunk azon, hogy a jövőben se vegyük minden szavukat készpénz gyanánt. Nekünk dolgozunk a magunk szerszámaival, erős várunk: a szövetség kiépítésén, melyben lelünk szellemi táplálékot is nyerhet. Addig is hassunk oda, hogy ez a vár ne a közbösség szerte málló tégláin, hanem a lelkesültség, a kitartó akarat sziklakövein épüljön fel örök szimbolumaként annak, hogy a munkásság váránál erősebb építmény nincs. (Taps, éljen.)

Nem ismerteti bővebben a szövetség hasznát, de meg kell mutatnunk — úgy mond — ellenségeinknek is, hogy tudjuk, miért küzdünk s nem nyugszunk addig, míg alapszabályunk jóváhagyási záradékkal ellátva nincs. Majd ismételtén kitartásra buzdítván a megjelenteket, a szövetségre vonatkozó határozati javaslatot olvassa fel:

Tekintettel arra, hogy a Vasuti Munkások Országos Szövetségének alapszabálya már négy hónap óta vannak

jóváhagyás végett a belügy-, illetve kereskedelmi miniszter urnál, de mai napig az a jóváhagyási záradékkal ellátva nincs, az országos értekezlet annak jóváhagyását megsürgeti. Annál is inkább, mert a kereskedelmi miniszter ur a Szövetség alakítására előzőleg engedélyt adott és annak jóváhagyása elé semmiféle akadály nem gördülhet. De megsürgeti azon célból is, mert a vasuti munkásoknak gazdasági érdekük védelmében a Szövetségre szükségük van.

Schneider András (Istvántelki műhely): Alapszabályunk jóváhagyása szerinte azért késik, mert egyes munkástársak más irányban működtek. Azok, kik szövetségünk ellen dolgoznak, azzal indokolják, hogy a többi gyárak szövetségeivel azonosítják magukat. Kell, hogy végre tisztába jöjjünk ezzel! Feltétlenül azonosítani kell magunkat a külső munkásság szervezeteivel, mert hiszen egyek vagyunk az elnyomatásban, legyünk egyek a küzdelemben is. A munkásság az egész világon saját lábára akar állni. Azzal végzi beszédét, hogy a külső munkástársainkkal együtt fogunk küzdeni alkotmányunkért s velük mindenben szolidarisak, testvérek leszünk.

Halbror Mór (keleti kocsiműhely): köszönetét fejezi ki az ország összes részeiből ide sereglett munkásoknak, kiknek meghívására nem ellettek öles plakátok, báli meghívók. Nálunk első a munka. A bál azonban több méltatásban részesül, mert míg az arra jövők I. osztályu jegyet kaptak, 2 zágrábi testvérünkötől a jegy megvonatott. Az ilyen dolgok meggátolására mindent el kell követnünk s ez csak a szövetség által érhető el. Felszólít mindenkit, hogy rangkülömbőség nélkül lépjen szövetségünkbe s vállalva törekedjék mindenki e sziklavár kiépítésén.

Csomor Gyula (Debrecen): Indítványozza, mondja ki az értekezlet, hogy addig is, míg alapszabályunk jóváhagyva nincs, keresesték meg a kereskedelemügyi miniszter az iránt, hogy a szervezetet munkájában ne gátolja.

Varga János (Hatvan) a segédfekezők nyomorúságos helyzetét ecseteli.

Habeter Gyula (Miskolc): Elmondja, miként léptek a zsirondista szövetségbe. Előnknek főnöküket választották s nagy szerepe volt abban Kabai . . . -nak, ki miután Miskolcra elment, hiszi és reméli, hogy a munkások mindnyájan be fognak lépni a munkások szövetségébe.

Piffko János (Budapest): a gáztöltők sérelmét panasolja.

Rothmüller Adolf (Szolnok): Pótindítványt tesz, hogy a kereskedelemügyi miniszter adja meg mindama kedvezményeket, melyeket a többi szövetségek adott, a kilátásba helyezett szöveg után.

Fellner Béla válaszol Rothmüller Adolf munkástársnak. Mi senkit sem presszionálunk, mi a munkástársakra bizzuk, belépjenek-e vagy sem s addig, míg fehéren feketét nem látnak, tagsági díjakat sem szedünk. Hivatalos levonás sem kell, nekünk önzetlen tagokra van szükségünk.

Fegyelmi bíróság, szabadság és nyugbér.

Pászthy Károly: a mai nappal tanujelét adtuk annak, hogy nem vagyunk többé alvó, szunnyadó tömeg, bebizonyítottuk, hogy a vasuti munkás saját eszével gondolkodik, melylyel meg tudja bírálni, hogy ma — a midőn óriási lépésekkel haladnak előre a világ összes munkásai — mire van szükségünk. Tekintsünk vissza a multra és tekintsünk a jelenre, ha párhuzamot vonunk, feltétlenül be kell látnia mindenkinek, hogy sok minden — ha nem is egészben — megváltozott. Existenciánk nem volt biztosítva, kidobhattak akkor, amikor akartak. Ma is ígért még a fegyelmi bíróság, de hiszi és reméli, hogy rövidesen életbe lép, akkor azután körültekintőknek kell lennünk. Ne spicliket, denunciánsokat válaszszunk oda, hanem bátor, szókimondó embereket, kik megmerik mondani, amit éreznek. Vivmányaink közé tartozik a 8 napi szabadság. Kérde, vajjon hallott-e valaki arról 50 esztendeig, hogy kártérítés nélkül szabadságot adjanak. Ez a rendelet pedig már régebben megvolt, csak senki sem járt utána, a munkás nem tudott róla, a fölöntösek pedig elhallgatták. Nekünk: a munkásoknak kellett rejtett odujából napvilágra hozni ezt a ren-

A „Magyar Vasutas“ tárcája.

MÁRCIUS

Szeretem én a lusta, öreg évnék
Mind a tizenkét gyermekét nagyon!
Üdvözlöm őket és ha visszatérnek,
Búcsútlanul egyiket sem hagyom.
A kedves üde május illatárja
Mámorba szédít holdas éjjelen,
Megérkezését szivem várva, várja...
De Márciust csak jobban szeretem!

A lángoló nyár tüzes Juliusa
Szilaj lelkeimmel, úgy sejtem rokon:
Áldást, mosolyt hint, majd nekiindulva
Végig tapos a dús határokon.
És a pacsirta dalba beledörgő
Villámcsapás is úgy tetszik nekem,
Mint az egekből ledobott köszöntő...
De Márciust csak jobban szeretem!

Az ősznek is van két-három leánya,
Bájos, szomorú, szelid gyermekek;
A dalt, virágot mindegyik imádja;
Le is tarolnak rétet, kerteket.
A kergetett dal elröppen előlük
És bánatuk ekkor oly végtelen!
Úgy vágyom látni, mint hull érte könnyük...
De Márciust csak jobban szere...

A zord December vad hóföregettel
Ha végig nyargol a pusztán, beh szép!
Én nem nézek rá haragos szemekkel!
Gyönyörködve tekintek szerte szét.
A hófehér sik lelkeim és fölötte
A ragyogó nap tán a szerelem;
Lángolva kel, majd belevész a ködbe...
De Márciust csak jobban szeretem!

Valami terjeng, szállong ekkor, érzem,
Meg-meglegyinti arcomat a lég,
Mely meg-megindul magától merészen,
S mintha valami zugást hallanék...
Nem szél ez, olyan felébredt erő, mely
Oly ismerős volt, most sem idegen,
És harcra kél a fagyos levegővel...
Ó, Márciust én nagyon szeretem!

Délről verőfény árad, szeretőmlik
Az ujhodásnak üde illata,
Éjszakákon felleg-raj szakadt a földig;
Qtt van a zsarnok tél kiverő hada.
Elő-előront még egy-egy kalandor,
De nemsokára futni kénytelen,
S a láthatárról sirva elbarangol...
Ó, Márciust én nagyon szeretem!

Forradalom dul a föld belsejében,
A jégbilincsek szétszakadtanak.

Mozdul a göröngy... előbuj merészen
A fagy-örzötte tömlőcből a mag.
Szárnysuhogás zúg ott fenn a magasban
Mi az, mi röpül oly szélesbeszen?
A száműzöttek térnek vissza mostan...
Ó, Márciust én nagyon szeretem!

Riad a rét, az erdő zaja zendül,
A fű is érzi, hogy zsarnoka nincs.
A hegy futárját leszalasztja fentről,
Hogy rajta is már tágul a bilincs,
A róna síkján győzelmi jelnek,
Zöld lobogóknak tábora tereni,
S riadót a pacsirták énekelnek...
Ó, Márciust én nagyon szeretem!

Ha márciusa nem volna az évnék,
Ha át nem élné forradalmait,
Akkor májusa sem lenne szegénynek,
Mert örökös tél uralkodna itt.
De március az erők lázadása,
Egy végtelen, de nagy forradalom,
Ábrándjaim, eszméim tükré mása...
Ezért szererem Márciust nagyon!

FARKAS ANTAL.

valamit kilométerrel tisztítani. Ha pedig érdeklükben szót emelnek, akkor azt mondják rájuk, cucilisták s megkérdeik, ki izgatta őket. Hát — ugymond — ki izgathá őket más, mint a nyomor, a saját nyomoruságuk. A mozdonyfűtők?! Oh azok s ncsenek baj, panasz nélkül. Indulás előtt már 2 órával előbb ott kell lenni s mikor megérkeznek, 3 órát kell várniok s ezért fizetésük 1 frt 10 krtól 1 frt 30 kr. Egyik lábuk börtönben, a másik a sirban van. S miután a III-ik pontra vonatkozó javaslatát felolvasta, kijelenté, hogy ezek a bajok már egybe vannak foglalva s mindent meg fogunk tenni azok orvoslása iránt, de tudniok kell, hogy harc csak is ott lehet, ahol hadsereg van. Menjenek széjjel tehát az országba s hirdessék, amit hallottak, mert csakis a szervezkedésben rejlik az erő, a hatalom s ezt megszerezni mindnyájunknak szent kötelessége is.

Klári N. indítványozza, hogy a pályamunkások kezdőfizetése 2 korona 40 fillér legyen s 3 évenként emelkedjék mindaddig, míg a 3 koronát el nem éri.

Dömötör János (Terézváros, Budapest). Öreg munkások fizetése még mindig nem több 90 kr, 1 forintnál.

Varga János (Hatvan) indítványt nyújt be a kisegítő fékezők ügyében.

Turkovich (Zágráb). A horvátországi raktári és pályamunkások nevében teszi panaszát.

Molnár László (Szolnok). A hosszú szolgálati idő, a csekély bér, a nagy hajszá miatt panaszkozik

Kalockay Viktor (Piski). Drágasági pótlékot kér.

Ober Pál (Bpest). A kocsitolók illetményeinek — mint amelyről még nem esett szó — 3 koronában való megállapítását kéri.

Lőrincz Gusztáv (Hatvan), **Kolumbar** (Budapest), **Tóth József** (Cegléd), **Andrasovits Károly** (Zágráb), **Ábel** pályamunkás, **Péteri János** (Sárd), **Sooti Pál** (Fiume), **Szabó Béla** (Szolnok), **Antal Ferenc** (Érsekújvár), **Bazsó László** (Szolnok), **Halmstager** (Bpest) felszólalása után a következő határozati javaslatokat fogadták el:

Tekintettel arra, hogy a kereske-

delmi miniszter ur még 1905 szeptember havában kelt rendeletével a fegyelmi bíróságok életbeléptetését elhatározta s e rendelet még mai napig sincs végrehajtva, s miután a miniszter ur eme rendelkezése egyik leglényegesebb pontját képezte a Máv. vasuti munkássága kérelmének, utasítja az értekezlet az országos szervező-bizottságot, hogy a fegyelmi bíróságokról szóló miniszteri rendelet sürgős végrehajtását az illetékes helyen szorgalmazza

Tekintettel arra, hogy az évi szabadság megadását egyes szolgálati főnökök saját kényük és kedvük szerint intézik, felhívja az országos értekezlet a kereskedelmi miniszter ur figyelmét eme visszaélésekre és kéri, hogy rendeletének egyöntetű végrehajtását rendelje el.

Tekintettel arra, hogy nincs munkás, ki raktár, pályafentartás, szénlerakás, fűtőház, vagy a többi szolgálati ágaknál levő nehéz munkát 40 évig bírná, s ha már az ilyen kivétel meg is történne, de 40 korona évi járadékból megélni lehetetlenség, megbizva az országos értekezlet a szervező-bizottságot, hogy addig, míg a nyugbérpénztár alapszabályai a mult évi emlékiratunknak megfelelőleg megváltoztatnak, az illetékes helyen szorgalmazza, hogy az összes munkások a műhelyiek kategóriájába, azaz 30 év után kapják teljes nyugbérüket.

Miután a központi és kerületi bizottságok választott tagjai közül sokan át-helyezés, kilépés stb. által tisztségüket veszítették anélkül, hogy helyük betöltve lett volna;

továbbá, mert a kereskedelmi miniszter urnak a póttagok választására vonatkozó rendelete végrehajtva nem lett, hasson oda a szervezkedés révén a vasuti munkásság, hogy ezen sérelmek megszűnjenek, egyben pedig, hogy a nyugbérpénztár alapszabályai a mult évi emlékiratunknak megfelelőleg módosíttassanak.

Tekintettel arra, hogy a pálya-, raktári- és szertári munkások helyzete,

ugy munkaidő, mint bér tekintetében a legrosszabb, sőt a legtöbb helyen türehetetlen, az országos értekezlet utasítja az országos szervező-bizottságot, hogy a raktári, szertári és pályafentartási munkások sérelmeit és kívánóságait összegyűjtve, legrövidebb idő alatt a kereskedelmi miniszterhez és a máv. igazgatóságához terjessze fel.

A sajtó.

Cservenka Miklós: Ecseteli, hogy milyen volt helyzetünk: egy bátor kis csapat kibontotta a zászlót s megalapította igaz, szókimondó lapunkat, a Magyar Vasutast. Hogy mily hasznos munkát végzett, tudjuk mindannyian, s ha az általa kivívott eredmények nem is elégitenek ki bennünket teljes egészében, van egy hasznos oldala, hogy megizmosodtunk s így lapunkat is nagygyá, hatalmassá tettük. Hogy miy erő a sajtó s azok a kis ólomkatonák, tudjuk mindannyian. Mi nekünk nem szabad megelégednünk azzal, hogy csak a panaszokról visztünk hasábos refe ádákat, hanem mi tanulni s akarunk a Magyar Vasutasból. Jól tudja: lesznek, jönnek majd hozzánk hamis próféták, kik szemükre fogják vetni, hogy magyar létünkre német és horvát lapot adunk ki. Ezeknek az álprófiátáknak csak azzal válaszoljunk, hogy nem a nyelv teszi egységessé az embereket, hanem a sziv, az együttérzés!

Felolvastván határozati javaslatát:

Tekintettel arra, hogy a vasuti munkásság mai küzdelmében egyedüli fegyver a sajtó, kötelességévé teszi az országos értekezlet minden öntudatos vasuti alkalmazottnak, hogy a szervezet tulajdonát képező lapot: a Magyar Vasutast és a Hrvatski Zeljezničar-t az alkalmazottak minden rétegében terjessze Egyben felhívja az országos értekezlet a vasuti munkások figyelmét a március 16-án megjelenő Fachblatt der Eisenbahner német lapunkra. Kimondja az országos értekezlet, hogy addig, míg szövetségünk alapszabályai jóváhag va nincsenek szervezett vasuti

voltak velök és éppen azért siettek falkákban előre.

— Itt meg itt — meg itt! — kiáltotta az, aki lőtt és amikor a többi kivette szavát, a havat pirosra festve látták. Ekkor ide-oda kezdtek szaladni a havon, mint egy sereg szimatoló eb, az erdőbe vágattak, elváltak egymástól és párosával siettek odébb, három ment hajtónak, két pár maradt, hogy legyen, aki löjjön.

Öreg Pavo Ilko maga is résztvevett volna, ha csak ki tudott volna jönni elhagyott ládájából — — —

Örült vágatásban száguldanak le a keményre fagyott havon, ugy hogy Pavo Ilko és Nirjta alig tudják elkerülni a lejtőn a cserjéket. Előre, életre-halálra, mert jobbfelől az erdőben recseg és ropog már. A jávorszarvas ez, előbb kell leérni a lápra, mint ő. A hó kemény, jó a hócipőnek, de nem jó a karcsu gimlábaknak.

— Csak előre, sohse kerüld el oly félősen az ágakat! A sipkátat visszauton keresheted, Nirjta, ha nem nézted idejében, hogy erősen van-e a fejed.

És hócipőikön összebuknak, mint a lapdák és a fák mintha félre hajolnának, majd meg fölegyenesednek és félkörben táncolnak körülöttük, ha már elhagyták őket. Szemük hidegen mered maga elé, lélekzetük zakatol. Jobbfelől recseg és ropog. Tovább, tovább!... Egy ugrással repülnek le, a lép szélén át és besietnek a sűrűségbe. Térdre le...! Egy pillanat és kezükben a fegyver. Az ütér kalapál. Pavo fékezni próbálja lélekzetét, a keze reszket. Egy fatörzshöz tolja magát,

hogy támaszkodjék. Csönd van. A jávorszarvas megállt, vagy talán más utat választott? A hajtók kiabálnak. Ha, amott ni ezüstös barnán csillog a fák között. A jávorszarvas kételkedve megállt és lenézett rájuk, de most végigszáguld a lép szélén. Lehetetlen a cserjésben többet látni egy árnyal. — Ekkor durran Pavo fegyvere, és a csattanás fehér löporfüstben hal el merev visszhanggal. Még mindig recseg a cserjés a vágató jávorszarvastól. Hibázott. Rajta, utána nézni! Ott hátul, ahol hódarabok szerte röpködtek és puha, finom hóból való apró buckákat képeznek. — Itt van! — Ez a jávorborjú. Mélyedést vajt elestében, most a hátán fekszik, szürkésfehér hasával fölfelé, lába a levegőben.

Pavo kiált. Nirjta hozzá siet és ő is kiált. Lassacsán jönnek a többiek, közülük egyik kérésével neki lát a munkának. — Gyalázat, hogy nem birtuk a tehenet! Ez nem ad sok ennyivalót mindnyájunknak.

De a téhen visszajött nem akarta elhagyni a kölykét. Nirjta, közöttük a legjobbszemű, látta meg legelőbb, amint nagy ivben a lép felől közelgett. Hangtalanul veti magát hátra, magasra huzza a térdét, ráteszi a fegyvert és lö.

Hevesen fordulnak meg az emberek. Nirjta felül és kimutat a lápra.

— Ott fekszik — hörögte és szeme villog, mint egy kés, de félg csukva vannak, bágyadt az iménti feszültségtől.

Ott fekszik. — És egyszerre Pavo ugy érzi, mintha valami fojtogatná a torkát és ugy rémik neki, mintha látná, amint a halott,

aki magára maradt fönn az erdei uton, az északi fény világánál fölemelkednék ládájából. Ott a réten fekszik a jávortehén, mely visszajött, mert nem akart a bojjájától megválni. Ő azonban elment atyjától egy darab husért, tőle, aki most több volt közönséges embernél, egy halott, akit körülvesz a halál szentsége. Félelem fogta el. Megragadta az egyik férfi karját. Most... most éri őt a büntetés. Az északi fény aranyzöld lángjai suhantak végig a havon. Árnyak jöttek

— Mennünk kell! mondotta hevesen vad pillantással.

— Majd ha a másikat is felbontottuk, — mondotta az, aki éppen a borjuval foglalkozott.

Mások elásták a kiszedett beleket a hóba. Az izzó, zöldessárga északi fény végiglobogott a réten. — Mennünk kell, — mondotta Pavo rekedten. De a többiek nem hallgattak reá. Ketten közülük nekiláttak a lelőtt jávortehénnek.

— Jer, mi majd előre megyünk, — mondotta Petrus Ullonen és a többihez fordulva, megtoldotta: — Ne feledjétek jól letakarni, mert farkasok járnak erre.

És felmentek a hegyre.

— Vének volt a tehenet is lelőni, — mondotta Pavo hosszú hallgatás után. Ullonen csudálkozva nézett reá, de azután megértette és csak azt felelte: A jávorhus jó eledel.

Ilko hallgatott, mert jól értette őt. Jávorhus jó eledel a szegény embernek. Rossz lelkiismerete csak kizozta, mert elszaladt atyjától, a halottól, akiben most már volt valami istenből, mert valahányszor halotthoz

munkásnak csak az tekinthető, aki lapunk egyikének előfizetője.

Egyhangulag elfogadták.

Csomor Gyula, Steffer Gyula (Ruttka), Kalockay Vendel (Piski) Szeitz Lajos (Pécs), Ujvári Henrik (Budapest), Szabó János (Uj-Zsolna) hozzászólása után Farkas Izor kijelenti, hogy lapunk 10 oldalon jelenik meg, ha sok a tárgy, ez idő szerint tót és román lapot nem adhatunk ki. Majd röpiratokban fogja a Magyar Vasutas felkeresni a nemzetiségeket.

Konzum.

Fellner Béla vázolja, mily heves küzdelmet vívott a szervezet, hogy a régi rendszer ledöntésére jelöltjeit bevihesse. Mi felőlünk is azt tartották, hogy mi is beadjuk majd derekunkat. Nos, ez nem így történt. Ennek tudható be, hogy a vissztérítési nyereményben fognak részesedni tagjaink, mely által a januári és februári bevételük megkétszereződtek. Konzumunknak azonban ne csak érlelmi cikkek árusítása legyen a hivatása, hanem kívánatos, hogy ott ruházati, háztartási cikkeket is áruljanak. Rámutat ellen-ségeink cselvetéseire, s felhívja a tagok figyelmét, hogy a jelen választásnál is részen legyenek. Végül a következő határozati javaslatot fogadtatja el:

Tekintettel arra, hogy a Konzumban sok üdvös reformot csak azért nem lehetett megvalósítani, mert annak igazgatóságában a szervezett munkások által beválasztott tagok kisebbségben vannak emiatt az országos értekezlet becsületbeli kötelességévé teszi minden Konzum tagnak oda törekedni, hogy a közgyűlésen a szervezett jelöltjei választassanak be az igazgatóságba. A Konzum igazgatóságát pedig felszólítja az országos értekezlet, hogy kövessenek el mindent, hogy a Konzum igazi jóléti intézménynyé alakíttassék át.

Betegpénztár.

Farkas Izor megemlíti, hogy a tag csak akkor foglalkozik a betegsegélyző-pénztárral, ha beteg. Éjfél maradtunk — ugymond — ha a sérelmeket felsorolnók. Hogy mennyi-e törődnek a tagokkal, bizonyítja,

közeledik az ember, az Ur előtt állunk Vagy talán nem azért kellett neki mindig levenni a sipkáját? Hiszen azt még nem tette, amíg élt. A halott, úgy mondják, hazajár... Az északi fény rettenetes, amikor így árnyakkal táncol a fák alatt. Olyan sárgás-zöld volt, egészen olyan, mint... És a kék árnyak a pofacsontok alatt... Összeborzadt.

— Különös, hogy visszajött — mondotta lassan. Szinte félt a tulajdon hangjától.

— A borju miatt jött — mondotta Petrus.

— Csak azt szeretik, ami az övéké — toldotta meg Ilko.

— Igen, ez igaz — mondotta Ullonen.

De ő, ő megtudta tenni. És Isten talán megbünteti őt majd ezért. Valami rosszat tett neki, rosszabbat, mintha életében berondította volna fekhelyét... Mindig türelmetlenebbül szaladt előre. Talán csökkent a majd így a bajt. Nemsokára fenn volt. Ekkor hirtelen a réműlettől dermedten megállott. A koporsó már nem volt a szánon, felfordítva feküdt a földön. Körülötte feldulva a hó szürke állatoktól... egy farkas.

Gondolkodás nélkül lekapta válláról fegyverét. Egy lövés. Ullonen is lőtt. Hosszúra nyújtott üvöklés felelt erre és az életben maradt farkasok az erdőbe vágattak. Ekkor a két férfi közelebb ment a holttesthez. Peter Ullonen maga tette őt vissza a koporsóba és rácsukta a fedelet. Ilkonak el kellett fordulnia. Csak egy rövid pillantást vetett a szétmárgott arcra... És ez elég volt világéitére.

hogy a tagnak keze alig hogy a kilincsen van, már írja a receptet az orvos, mely majdnem minden bajra egy és ugyanaz. A családtagot meg sem vizsgálja, csak a szülőt kérdezi ki. Nem csodálja azonban, mert hiszen oly rosszul sehol sem dijjazzák az orvosokat, mint éppen a Mávnál. Mig más betegpénztárak a fizikai gyógmódot alkalmazták, nálunk annak hire-hamva sincs. Eseteli ama nagy igazságtalanságot, hogy a 20 hétig betegségben lévő munkás elbocsátatik. A betegbárca rendszer is sok bajnak lett okozója már. Bármit kérjünk is azonban, az a felelet, hogy szegény a betegsegélyző-pénztár, egy 90 ezer taggal bíró pénztár, melyben ingyenes az adminisztráció s melyben 20 ezer tisztviselő — mivel egy évig kapja fizetését — nem emeli segélybeli kiadásait. Rajtunk áll, hogy mindezen sérelmek orvosolva legyenek. A legfelsőbb fórumtól úgy is a betegsegélyző-pénztár közgyűlése elé utaltattunk, gondoskodjunk tehát jó eleve már, hogy oda ne fejbőlintó masinák, irodából dirigáltak, hanem bátor emberek kerüljenek. Magunkra vagyunk utalva a cselekvés terén, a dunaparti palotában sincs és nem is volt, ki meghalgaott volna bennünket. Ha a szervezetben nem is politizálunk, külön-külön foglalkoznunk kell a politikával s azon törekedni, hogy a mi rétegünkéből kerüljön a törvényhozásba képviselő, olyan, aki ismeri a szürke emberek apró cseprő baját. Addig is ajánlja, tömörüljenek bátor harcuk a Magyar Vasutas mellé, s a következő határozati javaslatot terjeszti elő:

Tekintettel arra, hogy a máv. betegsegélyző pénztár közgyűlése küszöbön van, s a tagok érdekében a szervezett vasuti munkásság az ideai közgyűlésen a betegpénztár reformálására vonatkozó indítványait újból be fogja terjeszteni, felszólítja az országos értekezlet az összes vasuti alkalmazottakat, de különösen a vonatkísérő személyzetet és a pályamunkásokat, hogy csak olyan küldötteket válasszanak a közgyűlésre, akik tudnak és akarnak is a tagok érdekében sikra szállni.

Fülöp Andor a nagybecskerekiek nevében a táppénznek 70 százalékra való emelését kéri.

Szeitz Lajos (Pécs), Csomor Gyula, Király Lajos (Sátoraljauhely), Szopka Viktor (Temesvár), Vörös István, Andrekovits (Zágráb) felszólalása után

Farkas Izor: Nem látja be hogyan lehet 300 munkásra művezetőt oktrojálni. Szólnokról írott levelet olvas fel, melyben tudatják, hogy az ipari munkások meg vannak félemlítve, mindazáltal ében örködnek, hogy ki ne játszassák őket. Ajánlja, hogy mindenütt válasszanak egy-egy tanaácsadót ki, az özvegynek utmutatást ad megillető jogait illetőleg Jelenti, hogy Piskin mához egy hétre, Miskolcon mához két hétre tartatik alakuló gyűlés.

Kiss Miklós mielőtt berekesztené az értekezletet, felkéri a távozókat, hassanak oda, hogy Szövetségünk felépítésén, lapunk terjesztésében lankadatlanul vegyék ki részüket a munkából, majd meleg bucsut vesz Farkas Izor munkástársunktól, ki 3 óra eltávozik közülünk. Ő tudja, hogy lelkével a börtön falai közül is fel fog keresni bennünket, kéri viselje türelemmel s megadással sorsát és találjon enyhülést, vigasztalást abban, hogy ő iránti szeretetben továbbra is egyek vagyunk, leszünk és maradunk, mig újból nem láthatjuk viszont. Az ülést berekeszti pont 6 órakor.

Értesítjük előfizetőinket, hogy szerkesztőségünkben (VII., Csömöri-ut 28. sz., I. emelet, ajtószám 4.) minden csütörtökön este 7–8 óráig

ingyen jogi tanácsot

kaphat minden előfizetője a MAGYAR VASUTAS-nak.

Vidéki előfizetők levélben fordulhatnak jogi tanácsér lapunk szerkesztőségéhez. A Magyar Vasutas jogtanácsosa KADOSA MAR. ELL dr. (Ó-utca 48., földszint).

S Z E M L E.

A szervezkedés diadalutja. Ha valamikor beszélhetünk a szervezkedés diadaláról, — már pedig minden héten beszélhetünk — akkor ez a hétigazán a szervezkedés diadala. Vasárnap volt országos értekezletünk, amely először egyesítette minden nagyobb vasutvállalat alkalmazottait Magyarországon. Holnap jelenik meg német testvér-lapunk, a «*Fachblatt der Eisenbahner*», amely az első vasutaslap németajku vasutasok számára hazánkban. Reméljük, sőt biztosra vesszük, hogy éppenugy terjeszteni fogja németül beszélő munkástársaink között a felvilágosodást s az öntudat igéit, mint ahogy horvát testvér-lapunk terjed napról-napra.

S ha ezek után a vasárnapi piskii gyűlésről is megemlékezünk, amelyhez olyan hosszas és nehéz küzdelem után jutottunk el, hogy méltán diadálnak nevezhetjük megtarthatását — azzal már elegendő mondtunk egy hétre. Ha szervezetünk minden hete ilyen lesz csak egy-két esztendeig, nem lesz erő, amely céljai érése elé akadályt gördíthet. Munkástestvérek! Az legyen első kötelességetek, hogy megtegyetek mindent ez irányban, ami rajtatok áll! Amint tesztek, magatokért teszitek!

Sikeres talpnyalás. A zsiromdisták lapja hozza hírül, hogy a zsiromdisták talpnyalás sikerrel járt: a Turtsányi-cég szövetségének alapszabályai pár nap alatt tulajdonosainak és kihasználóinak kezében lesznek. Hogy a kinevezettek — a munkásokról nem is szólva — mennyi hasznát fogják látni egy olyan szövetségnek, amely egyes mandátum-hajhászok politikai és egyéni céljai érdekében alakult, arra azonnal jellemzéssel is szolgál a V. L.

Az a cikk ugyanis, amely bejelenti az alapszabályok jóváhagyását s amelynek hivatása a szövetség és a vasutasérdek közti viszony ismertetése volna abban a cikkben, amelynek egy nagy akció első diadalát kellene hirdetnie, ha az az akció nagy volna s az alapszabályok megszerzése küzdelem eredménye lenne — abban a cikkben a V. L. egyebet se tesz, mint bennünket szid és Vörös miniszter talpá nyalja.

Azok a háromszín honffyak, akik politikai lapjaikban bitang hazaárulóknak, komisz bécsi zsoldosnak, nyomorult honárulóknak címezik a minisztereket, a V. L.-ban így inak Vörösről:

Soha nem érhettük volna azonban meg e mindent megbocsátó, mindent kiengesztelő pillanatot, ha a Grandviselés nem ülteti a kereskedelemügyi miniszteri székbe: Vörös Lászlót.

Ő volt az, aki a megpróbáltatások nehéz napjaiban mellénk állott, ő volt az, akit a hatalom koronatananak vélt ellenünk fölhasználni két éve a bíróság előtt és lett belőle a mi leghatalmasabb mentőtanunk.

Ő az a férfi, aki a vasutasokkal és a vasutasok között töltötte el életének férfikorát és ennél fogva a legalaposabb ismerője helyzetünknek és a helyzetünkét előidéző összes bajoknak és okoknak és ő az, aki belátva ügyünk igazságát, a Szövetség előzetes, majd pedig végleges jóváhagyásával a bajok és okok elhárítására erőt és védelmet biztosított a jövőre a magyar vasutasoknak. Ki kellett ezt mondanunk végre nyíltan a vasutasok előtt, hogy ugy a jelenben, mint a jövőben, a Szövetség minden egyes sikerénél, minden egyes alkotásánál jusson eszünkbe Vörös László, akinek neve elválaszthatatlanul összeforrt magával a szövetséggel.

Sohasem muló hálánk és hálánkából fakadó igaz szeretetünk palmaágát ajánljuk föl neki: Vörös Lászlónak most, amikor egy nem is gyanított szebb élet mesgyéire lépünk.

Nos, ezzel az eszközzel érték el a szövetség megalakulását. Sem az eszközt, sem a sikert nem irigyeljük tőlük, de — Vörös Lászlótól sem.

De egyet meg kell jegyeznünk. A kalandor-szövetség kész s a kinevezettek becsapására megvan a lehetőség. Hát a vasutas-

bül veres pipacs, kék buzavirág tarkítja az élet tábláját... mellette rozs, árpa, zab és más áldásos mag, míg az árokban dudva, utifti, fölösleges lapu zöldül értéktelenül.

Érik a cseresznye, az ákác is bimbózik... méhek zümmögnek mézet gyűjtve és here tücskök cirpelik hászontalan dalikat...

Az ember mohón szivja be a szabad levegő éltető lehelését és gondolkozva kérdezi:

— Mi lesz ezután?... milyen lesz az új világrend?... hát nem lesznek méhek és tücskök?... hát nem lesz buzakalász és buzavirág?... hanem egy óriási duzzadt szemű buzatábla lesz a világ...

Egyenlő jogok... egyenlő kötelességek!... Istenem, be szép ez!... de vajjon lehetséges-e?... nem marad-e örök ábránd?!...

(Hh.)

A raktári, szertári és állomási munkásokhoz!

Közel két éve immár, hogy lapunk, a «Magyar Vasutas» megkezdte közöttünk is a felvilágosítás nagy és magasztos munkáját.

Nem volt lapunknak egyetlen száma sem, amelyben a panaszoknak egész sorozata ne szólt volna az államvasutaknak mostoha gyermekeiről, a raktári, szertári és állomási munkásokról.

De ne tekintsünk vissza a múltba, hanem nézzünk előre: a jövőbe.

Szervezkedésünk, öntudatra ébredésünk hatása az egész országban, minden téren megállapítható. Elérkezett az az idő, hogy a vasúti munkás is ember akar lenni és nem akar a főnök urak jutalékainak igavonó barma maradni, akit minden gögös raktárnok tetszése szerint hajszolhat. A raktári, szertári és állomási munkás is részt kér az öntudatos vasúti mozgalom küzdelméből, amely a mi türethetetlen viszonyainkat is hivatva van megváltoztatni.

Országos bizalmiférfi értekezletünk is belátta, hogy az a helyzet, az a sok panasz, amit nem a fellobbanó keserűség, hanem az igazi nyomorúság ad ajkunkra, gyors és sürgős orvoslásra vár. Határozatában — mely határozat terjesztése minden egyes munkástársunknak kategória különbség nélkül kötelessége — kimondta, hogy a szervezőbizottság sérelmeinket és kérelmeinket emlékiratba összegyűjtve, illetékes helyre juttassa. E határozat azt jelenti, hogy az ország raktári és szertári munkásai elérkezettnek látja az időt arra nézve, hogy kezdet fogjanak egymással s egyesült erővel küzdenek azon rendszer ellen, amely rendszer eddig a munkások bőren tudta csak a megtakarítási jutalékot megcsinálni. Az ország raktári, szertári és állomási munkásainak szeme aggódva figyelt rajtuk és szívszorogva lesi, hogy országos értekezletünk határozatát miként hajtuk végre.

Nyugtassuk meg őket. Tudjátok, hogy a céltudatos vasúti mozgalom katonái nem tévesztik el szem elől egy percre sem, hogy a szervezkedésben rejlik az erő. Azért, mert kérelmeink és panaszaink emlékiratba vannak gyűjtve, egy pillanatra se nem fogjuk abba hagyni szervezkedésünket, hanem mindenütt, minden alkalommal és mindenkor, amikor csak e kategóriabeli munkástársainkkal találkozunk, megnyerjük szervezkedésünknek és lapunknak.

Emlékiratunk felkarolja mindazon kérdéseket, amelyeknek megoldása, halaszthatlan kötelessége a kereskedelmi minisztériumnak, hacsak avval nem akarja magát vádolni, hogy a vasúti munkások legégetőbb kérdéseiről nincs érteke, hiszen mi kerültünk minden tülzást, csak a szintiszta igazságot állítjuk oda emlékiratainkban.

Meg nem állapított munkaidő, a megélhetés legszerényebb igényeinek sem megfelelő munkabér, a jutalék- és tonnailetményekkel való visszaélés mind oly dolgok, amelyeket rövid időn belül meg kell oldani felülről, különben majd megoldjuk alulról. Mindehhez hozzájárul az is, hogy a «jóléti» intézményeink bennünket a legnagyobb méltánytalanságban részesítenek. Egészségügyi berendezéseink nincsenek, és mint a legelőre kihajtott jószág, az idő változatosságainak vagyunk kitéve.

Átértzi, tudja mind ezt minden egyes raktári, szertári és állomási munkás. És mert átértzi, a cselekvés órája nekünk is ütött. Célunk egyenes és nyílt. Kéréseinkben számolunk mindazon körülményekkel, amelyekkel számolnunk kellett, de anélkül, hogy küzdelmeink sikere vagy bukása felett kétségbe esnénk.

Ha a felsőbbség be nem látja, hogy helyzetünkön változtatnia kell, tudjuk majd mi, hogy mi a teendőnk. Régi igazság az, hogy a harc tér változása a harcmódot is megváltoztatja. Nem szabad tehát még sikertelenség esetén sem rákmódra visszafelé haladnunk. Öntudatos munkás előtt csak egy a jelszó és ez előre!

Munkástársak! Új idők, új küzdelem előtt állunk. Tegyük félre a nembánomságot. Kezdődjön új harc, új küzdelem, amely minden körülmények között ki fogja vinni jogos és igazságos követeléseinket.

Szivlelőjétek meg e sorokat. Lássátok be, hogy midőn szövetségünk megalakulása csak igen rövid idő kérdése, kötelességeink megkészszerződnek.

Tegyük meg e kötelességeinket úgy, hogy megérezzék azok, akiknek tulajdonképpen először kell megéreznük, hogy a mi kategóriánkbeli munkások is megértették az idő szavát s készülnek a küzdelemre a győzelemre.

Ha kötelességeinknek eleget teszünk, nyugodtan nézhetjük nélné aggódó munkástársainkat és egyben megtörjük felebbvalóink lekicsinylését, akik közül egy jelentékeny része majd kezét nyújtja felénk abban a küzdelemben, amelyben becsületes kitarásunk jutalmául *mienk lesz a jövő.*

*

A raktári, szertári és állomási munkások emlékirata lapunk mai számával egyetemben megjelent. Bizalmiférfiaink rövid időn belül kézhez kapják. Nekünk nem szükséges külön felhívunk figyelmüket kötelességeikre. Tegyük meg maguktól, hogy ne legyen se raktárban, se szertárban, se állomáson munkás, aki emlékiratunk tartalmát ne ismerje. Kiadóhivatalunk — ha egy levelező-lapon értesítik — küld teljesen díjmentesen bárhová és bárkinek emlékiratunkból.

A szolnokiak sérelmei.

A szolnoki műhelymunkások értekezletein elhangzott panaszokat tesszük szóvá. Vártunk egy ideig a dolog közzétételével, mert azt reméltük, hogy lesz annyi emberség az illetékes körökben, hogy feleslegessé teszik a közlést a sérelmek jóvátételével. Reményességünk azonban, mint annyiszor, most is hiúnak bizonyult.

Álljanak tehát itt a panaszok szakmák szerint, minden felesleges kommentár nélkül, mint pusztán tények: beszélnék azok így is eleget.

I.

Az asztalosok.

Az asztalosoknál a szolnoki máv. javító-műhelyben, mint a legtöbb más műhelyben, igen sok a sérelem, amelynek orvoslást igényelnek. Ha azokat mind fel akarják sorolni, so'sem fogynánk ki belőlük. Ennélfogva egyelőre csak azokra térünk ki, amelyek már

elviselhetetlenek és így azonnali orvoslást kívánnak. A legsúlyosabb bajunk a munkabérek alacsonyága.

A sarokoszlopért fizetnek 2 koronát, ami oly csekélység, hogy ezért teljes lehetetlen megcsinálni, már csak azért is, mert nálunk a kivételezett, ugynevezett megmunkált anyagot kézzel kell kidolgozni és segédgépek nem állanak rendelkezésünkre, mint egyes más műhelyekben, ahol hármát, sőt négy sarokoszlopot is el lehet készíteni addig, míg nálunk egyet. Ha emiatt panaszra megy az ember, azzal utasítják el, hogy itt ugyanis olcsóbb a megélhetés, mint máshol; pedig bizony van oly drága, mint Budapesten, ha ugyan nem drágább. De azért ezzel a kijelentéssel aztán tessék beérni. Az utóbbi időben, még hozzá, redukálták is a munkabéreket, nem hogy felemelték volna. Hogy kinek köszönhetjük ezt a jóakaratot, bizony nem tudjuk.

Az I. és II. oszt. kocsiknál pl. egy új tető oldal-tábla készítése 1 korona volt, azután lett 80 fillér és most már csak 40 fillér, pedig legkevesebb 2 órai szorgalmas munkát vesz igénybe. Gőzfűtési testhez lyukfurás padlón keresztül volt 10 fillér, most 6 fillér. Ablak ütköző tőke ruggyantával elkészítve és helyreállítva, 30 fillér volt, most 20 fillér. III. osztályu kocsinál olyan ablakzár léceinek kiszereleméért, lehuzásáért és helyre szereléséért, mely 4 darabból áll, 40 fillért fizettek, most csak 10 fillért fizetnek. Bh. kocsiknál a tolvajtó teljes lehuzásáért és fényezéséért 4 korona járt, most jár 2 korona, bár a munka legkevesebb 15 órát vesz igénybe, sőt sok esetben 20 órát is. Feljáró homlok ajtót lehuzni és ujonnan fényezni: 2 korona helyett 1 korona s itt ráadásul még az üvegbeágást is, amit ezelőtt a kárposok végeztek 20 fillérért, ma az asztalosoknak kell végezniük 10 fillérért. Üveg tisztításért fizetnek egy teljes Bh. kocsinál, amelyen 52 üveg van, 80, azaz nyolcvan fillért, bár expresszvonat sebességével haladjon, aki 5 óra alatt el akarja végezni; egy 3-ik oszt. kocsinál miután ott kevesebb az üveg, csak 60 fillért fizetnek, egy D. podgyászokocsinál pláne csak 50 fillért.

Igen sajnálatra méltó dolog még az is, hogy Nagy Béla művezető ur a munkát nem egyformán díjazza: egy és ugyanazon munkáért az egyik utalványon 2 koronát fizet, a másikon csak 1 koronát. Egy és ugyanazon munkát két csoport végzi s míg az egyik csoport részletezve kapja ugyanazon munkát, addig a másik csoport ugynevezett összárban, amely kettő között a különbség csupán az, hogy míg az egyik ugyanazon munkáért 38 koronát kap, addig a másik csak 26 koronát. Ebből világos, hogy az egyik csoportnak feltétlenül jobb zárlatának kell lennie, mint a másiknak, holott annak a másik csoportnak ép úgy meg kell énie, mint az elsőnek. Előfordul az is, míg az egyik csoport tul van terhelve munkával, a másik áldogálni kénytelen, vagy akár haza is mehet munkahiány miatt. Ha pedig ezért szólnak, akkor még az illetőt büntetik meg «illetlen magaviselet» címén a feljebbvalóval szemben, amiért rámutat a művezető azon hibájára, hogy a munkát nem osztja el arányosan. Persze ennek is meg van a maga oka: tudniillik oda van a 8 napi szabadság egy esztendeig, akkorra pedig majd könnyű lesz megint valami ürügyet találni, hogy a munkást újra megbüntessék. Addig is, míg az akkordrendszer eltörlődik és a véglegesítésük megjön, mulhatatlanul szükséges, hogy ezen és többi sérelmeinkre sürgősen orvoslást nyerjünk, hogy családunkat a mai viszonyoknak megfelelően fentarthassuk és nevelhessük.

(Folytatjuk.)

LEVELEZÉS.

Kaposvár. (Műhelyviszonyok.) Arról, hogy Kaposváron a műhelymunkások a szervezkedés munkáját félbe ne hagyják, egy Weltmann névre hallgató mérnök gondoskodik. E mérnök ur modorával, mely modort itt meg nem nevezhető helyen sajátította el, már sok öntudatlan munkástársunknak nyitotta fel a szemét. Nincs az a fáradhatlan agitátor, ki több hivat szerzett volna ügyünknek, mint ez a pályatürelmes mérnök.

Csak a Cooper-féle regényekben található indiánus főnököknek vannak olyan szeméi, — melyek mindent úgy észrevesznek, — mint a mérnök uréi.

A kocsiaktrész vizsgálatnál tudniillik nincs az az ember, aki ne találjon valami jelentéktelen hibát, ha keres. E jelentéktelenségekből csinál jelentős eseteket e jelentéktelen ember.

Nem egy, hanem száz esetet sorolhatnánk fel annak bizonyítására, hogy ez az uriember gyönyörűségét találja abban, hogy öreg munkásokat és kinevezett kartársainkat üldöz és büntet.

Nem foglalkozunk mélyebben az orvosi tudománnyal, de azt hisszük, hogy az ilyen perverz betegség, amelyet sürgősen gyógyítani kell.

Nem tudjuk, nagyási mániának vagy milyen betegségnek nevezzük ezt, de kérünk rá sürgős orvoslást, mert kitörései a munkások és a kinevezettek fizetésének számlájára megy.

Hatvan. (Raktári munkások helyzete). A vasuti munkások kálváriájáról van ismét szó. Található nevet nem adhatunk a Máv. raktárjairól. Ilyen kálvária a hatvani raktár is, ahol szegény raktári munkástársainknak kell végig szenvedniük életüket.

Szükségtelen volna leírunk, hogy milyen a munkaviszony, mert hisz a főnök urak jutalék-étvágya mindenütt egyforma és így a raktári munkások helyzete se különbözik egyike a másiktól.

Csak ha a főnök uraknak a jutalékokkal való visszaélését szabályozzák, lesz lehetséges, hogy a raktári munkások nem 17—18 órai munkaidőt dolgoznak száraz kenyéért.

Valamelyik bölcs a magas körökben ugyanis kitalálta, hogy a munkás egy naptári napra csak egy egy-napot kaphat fizetést, még ha folytonosan tudna dolgozni és 30 napon keresztül hatvan napot dolgozna.

Nem tulozunk, hogy ha azt írjuk, hogy ha a raktári munkások helyzetén nem segítenek, a raktári munkásoknak kétségtelenül a szervezkedés utolsó fegyverét kell használni emberi megélhetésük kiküzdéséért.

De ne bizzuk el magunkat, erősítsük szervezkedésünket, mert szervezkedéssel mindent, de anélkül semmit nem tudunk kiküzdni.

Uj-Zsolna. (Fűtőházi munkások helyzete.) Az ujzsolnai fűtőházi főnök — úgy látszik — nagy barátja a betegesítő pénztárnak. Legalább ezt kell hinnünk, mert a pénzbüntetéseket oly könnyedén osztogatja, mintha csak nem keservesen megkeresett bérükről, hanem kegyadományokról volna szó. Ötkoronás pénzbüntetéseket minden gondolkodás nélkül szab ki s ez ellen aztán felebezés — a Máv. modern rendszere szerint — nincs. Ha a legigazságtalanabb esetben is az üzletvezetőséghez akarunk fordulni, a felebezés csak a főnökség kezén megy keresztül. Ez pedig azt jelenti, hogy az ördögöt pereljük az öreganyjánál. Nincs ez ellen felebezés, mert nyilván a főnök ur használja a betegesítő gyógyfürdő-kedvezményeit és a büntetéspénzek beszállításával igyekszik e kedvezmény árát pótolni.

Nagyvárad. (Pályamunkások helyzete.) Sajnos és szomorú esetről kell megemlékeznünk. A pályafelügyelők nagy része azt hiszi magáról, hogy nemcsak a pályatest felett való felügyelettel, hanem a hozzá be-

osztott emberekkel kényük-kedvük szerint való bánásmóddal is meg vannak bízva.

Ilyen pályafelügyelő többek közt Horváth nagyváradai pályafelügyelő is, ki — bizalmasan mondva — nem antialkoholista. Azt tartja tudniillik, hogy borban az igazság, de miután ökegyelme a hamis bort is megiszja, hamis igazságokat is produkál.

Ilyen igazsága volt az is, hogy Rákosi munkástársunkat azért, mert egy rendeletét nem gyorsvonati sebességgel hajtotta végre, a munkából rögtön elbocsájtotta.

Nem tudjuk, melyik rendelet hatalmazza fel a pályafelügyelőket ily széleskörű hatalommal és éppen ezért ajánljuk a nagyváradai osztálymérnökségnek figyelmébe e kérést.

Mi eddig csak teljhatalmu királyi biztosokat ismertünk és nem teljhatalmu pályafelügyelőket is.

A pályaoörök emlékirata.

Lapunk mai számában folytatjuk és befejezzük a pályaoörök kérelmét, mely a következő:

Kivánság:

Szabadjegy és bevásárlási könyvekre vonatkozó kérésünket következőkben kérjük rendezni:

Minden pályaoör legalább nyolc bevásárlási könyvet és igényjogosult családtagjai évenként négy szabadjegyet kapnak.

Indokolás:

E kérésünket indokoltá teszi azon körülmény, hogy különösen a nyári hónapokban, mikor nagyobb mennyiségű élelmi cikkek beszerzése lehetetlen és a vonalon semmiféle szükségleteinket beszerezni nem vagyunk képesek, legalább hetenként kétszer szükséges, hogy a bevásárló helyre utazzunk. Mi, akik a világtól elzártan élünk, tudjuk csak azt felfogni, hogy mi az sok esetben, ha nélkülözhetlen élelmi cikkre volna szükségünk és nem áll rendelkezésünkre.

Családtagjaink szabadjegy számának fel-emelését szintén indokoltá teszi az, hogy családtagjaink is szintén nem élvezhetik a társas élet örömeit, rokonaikat és hozzátartozóikat több ízben is kereshessék fel.

Kivánság:

Kivánságaink lényeges pontja továbbá, hogy intézetünk internátusai középiskolai internátusokká kibővítsenek, amelyekben gyermekeink a mai díjfizetés mellett középiskolai tanulmányaikat folytathassák.

Indokolás:

E kivánságunk kulturális tekintetben oly lényeges és fontos, hogy bátran merjük remélni, hogy kérésünk még indokolás nélkül is meghallgatásra találja.

A pályaoörök legtöbbjei oly helyeken tesznek szolgálatot, ahol középiskola nincs és sok helyen, ahol van is, a vonat közlekedési idő nem esik össze az iskolai tanidővel és így tanulni vágyó gyermekeinknek tanítása csak némi magánvagyonnal rendelkező pályaoöröknek lehetséges.

Azt hisszük, hogy első sorban fontos kulturális állami érdek az, hogy ezer és ezer család gyermekei elől a tanulás lehetősége el ne legyen zárva.

Kivánság:

Nyugdíj ügyünkre nézve kivánságaink következők:

A mai 36 év helyett 30 évben állapításuk meg a szolgálati idő.

Az ideiglenes és napidíjas minőségben eltöltött idő a nyugdíjban kellő utánfizetés mellett mindenkor beszámíttassék.

Indokolás:

Kivánságunk indokolására következőkre szorítkozhatunk:

A forgalom folytonos növekedésével szemben a mi szolgálati kötelességeink is emelkednek és annak pontos és felelősségteljes végrehajtása mellett harminchat évi szolgálati idő kitöltésével teljesen megrokknva kerülünk ki, hogy fáradságunknak egyedüli gyümölcsét, a nyugdíjat vagy rövid ideig vagy egyáltalában nem élvezzük.

Érthető tehát a mi részünkről, hogy dacára a nehéz megélhetési viszonyoknak, mi nem zárkozunk el e kedvezmény megadása esetén, hogy nagyobb nyugdíjárulékot is fizessünk.

Ami kivánságunk második részét illeti, ez a legnagyobb méltányosság, hogy napidíjas és ideiglenes minőségben eltöltött időnk a nyugdíjban kellő utánfizetés után betudassék, mert nagy részünk úgy is huzamosabb időt tölt el, mint munkás az intézetünknel.

Kivánság:

A mozgóörökre vonatkozólag is vannak kivánságaink, amelyeket következőkben bátorodunk előadni:

A mozgóörök valamennyien láttassanak el a vonalon őrházakkal és két évi szolgálat után saját kérelmükre szolgálati érdekből állandó őrszolgálatra osztassanak be.

Indokolás:

E kívánalmaink indokolásul bátrak vagyunk felemlíteni, hogy a mozgóörök helyzete az állandó őrházzal bíró őrenél sokkal nehezebb, mert míg az állandó őrszolgálatának letelte után esetlegesen mindjárt pihenésre térhet, míg a mozgóörök nagy része a szolgálatuk letelte után a legközelebbi községbe való hazamenetellel eltöltenek három-négy órát, ami pihenésük rovására megy. Ugyanezen körülmény áll fenn a szolgálatba való kijövésnél is, úgy hogy az őrházzal nem bíró mozgóörök, ha a közlekedési viszonyok elég jók, még akkor is alig pihennek két-három óránál többet.

A kivánságunk második indokolása az, hogy tekintve a mozgóör nehezebb szolgálati viszonyait, két évi szolgálat után megérdemli, hogy szolgálati érdekből állandó őrházat kapjon.

Kivánság:

Betegsegélyző, illetve betegségi eseteinkben következő kivánságainkkal bátorodunk előállani:

A pályaoöröknek fekvő betegeknek látogatására mindenkor rendelkezésére álljon egy hajtány és ha legközelebb fekvő állomást értesítjük, hogy a pályaoöröst részünkre küldje ki, ezt azonnal foganatosítani tartozik, ugyszintén számunkra a gyógyszeres kiküldését is.

A kórházba utalt betegeknek hordágy álljon rendelkezésre és a pályakocsin vitessek be a legközelebbi állomásra.

Indokolás:

E kivánságunk mind az emberi humanizmusból eredők, tehát indokolni szükségtelennek tartjuk.

Kivánság:

Kivánságainknak végén fel kell hívni az általános igazság szempontjából, hogy a pályaoörök tiltassanak el attól, hogy felelősséget — akár ajándékba, akár pénzzel — élelmicikket vagy bármit szállítsanak.

Indokolás:

Ezen kivánságunkat következőket bátorodunk indokolni:

Lehetséges, hogy ha ezen kivánságunk teljesül, talán számos társunk jogtalanul el-esik egy pár korona haszontól, de általánosságban kizáródik az, hogy különösen a

felebbvalónk részéről, aki velünk napi érintkezésben van, bárki hátrányára az illetőt kedvezménybe részesítse.

Kivánság :

Kérjük továbbá, hogy a hid-, szertár-, éjjeli-, nappali-, kapu-, sorompó- és pénztári örök szintén a szolgazemélyzet kategóriájába soroztassanak.

Indokolás :

Az őrszemélyzet minden szolgálati ágai szintén nem részesültek 1904. évben fizetés-rendezésben. Ezen szolgálati ágak annál súlyosabban érzik megélhetésük nehézségeit, mert éppenséggel semmi mellékes kedvezményben nem részesülnek. Tisztán csekély fizetésükre vannak utalva, amely a mai drágasági viszonyok között sem megélhetésre, sem egyéb családi kötelezettségeinkre nem elegendő. Biztosan reméljük, hogy Nagyméltóságod mindezen körülményeket tekintetbe fogja venni annál inkább is, mert csekély létszámunknál fogva fizetésemelésünk alig érinti az államháztartás kiadásait.

Kivánság :

Bánásmód tekintetében kívánjuk, hogy felebbvalónk részéről a bánásmód mindenkor és minden esetben humánus és emberi legyen és különösen a rendbűntetések kihallgatás nélkül semmiféle esetben adhatók ne lehessenek.

Felebbvalónk elleni panasz esetén pedig panaszunkra kapott orvoslást nekünk is tudomásunkra hozzák.

Indokolás :

Két első kivánságunkat szükségtelenné tartjuk külön indokolni, már azért is, mert ez magában hordja már nemcsak az emberi humanizmus következményeit, de szolgálati buzgóságunkra is hatással van.

Utóbbi kivánságunkra azonban — sajnos — ki kell emelnünk, hogy legtöbb esetben, még ha súlyos esetekben is emelünk panaszt felebbvalónk ellen, ha csak az intézet érdeke is nincs veszélyeztetve, a sérelmünk orvoslásáról bennünket hivatalos uton nem értesítenek.

Ezen állapotok mellett a sértett alárendelt személyzet legtöbb esetben elkedvetlenedik és szolgálatát nem buzgósággal teljesíti, sőt hasonló esetekben, midőn netán az intézet érdeke is kockán forog, nem tesz jelentést.

Kivánság :

Végül emlékiratunk végén mink, pályőrök külön is kell, hogy csatlakozzunk az összalkalmazottak által már évek hosszú sora óta hangoztatott szolgálati pragmatika kérdéséhez, amely kérdés megoldása immár elodázhatlan kérdéssé nőtte ki magát.

Indokolás :

E kérdés indokolásául a Nagyméltóságú kereskedelmi kormány előtt annyi nyomós indok fekszik, hogy mi ezt külön indokolni szükségtelenné tartjuk.

Szervezeti ügyek.

Értesítés.

A felelős szerkesztővel értekezni lehet a szerkesztőség helyiségében minden hétfőn és csütörtökön este 6 és 8 óra között.

Figyelem !

Rövidesen megkezdődik a Máv. betegsegélyző-pénztárának májusban tartandó közgyűlésére a kiküldöttek választása.

Figyelmeztetjük a céltudatos vasuti alkalmazottakat, de különösen a pályafentartási,

raktár és fűtőházi munkástársainkat, hogy csak olyan küldötteket válasszanak, akikben teljesen megbízhatnak, hogy a tagok érdekeit fogják a közgyűlésen szem előtt tartani és nem lesznek drótbábuk.

A közgyűlésnek fontos és életbevágó teendői lesznek. Szükséges, hogy céltudatos és szervezett vasutasok legyenek a kiküldöttek.

A kiküldöttek választásának a módozait az alapszabályok 28. szakaszának a következő rendelkezései szabják meg :

A kiküldöttek száma akként állapítandó meg, hogy az összes pénztári tagok, a m. kir. államvasutak üzletvezetőségei szerint elkülönítve és szolgálati csapatokba osztva, ejtik meg a választást és pedig !

1. az állomási és vonatkiséző személyzet együttesen,

2. a pályafentartásnál alkalmazott tagok külön,

3. a vontatási és anyagszerkezési személyzetből származó tagok szintén együttesen,

4. minden egyes műhely személyzete külön.

A választás akként ejtik meg, hogy minden 300 tag után egy kiküldött választatik, azzal, hogy 150 tagon aluli töredék nem jó figyelembe, míg a 150-en felüli maradék után még egy kiküldött választandó.

Áll továbbá a közgyűlés a munkaadó vasutintézet 10 képviselőjéből, kiket maga a vasutintézet jelöl ki.

A közgyűlésen az egyes kiküldöttek megbízói nevében, de mindenkor egy szavazattal érvényesítik jogaikat.

A munkaadó vasutintézet képviselői a közgyűlésben együttesen a szavazatok egyharmadát képezik.

A közgyűlés az alapszabályok értelmében május hónapban lesz.

Ha a betegsegélyző-pénztár működésében napról-napra mutatkozó tömérdek bajt meg akarjuk szüntetni és azt igazán jóléti intézménnyé akarjuk fejleszteni, minden becsületes és öntudatos tagnak a küldöttek választásánál már meg kell tennie kötelességét.

Kérjük a megválasztott közgyűlési kiküldötteket, hogy nevüket és pontos címüket közöljék a Magyar Vasutas szerkesztőségével (VII., Csömöri-ut 28. sz.)

Felszólítjuk továbbá azon munkástársainkat, kik a Konzumnak tagjai, készüljenek a Konzum áprilisban megtartandó közgyűlésére, szavazó-lapjukat valamennyien kivegyék, s azt, ha ők esetleg nem jöhetnek a közgyűlésre, olyan munkástársunkra bizzák, akit ismernek, hogy az összeség javát akarja előmozdítani.

Az országos szervező-bizottság.

Figyelem, Zágrábiak !

A Magyar Vasutas zágrábi titkársága a Hrvatski Zeljeznicar szerkesztőségében van. Hivatalos óra minden este 6—8-ig, vssárnap és ünnepnapon 9—1-ig, mely idő alatt felvilágosítást lehet nyerni a vasutas-mozgalmat illető minden ügyben. A titkárságban a szervezet vasutasoknak nagyszámu magyar, horvát, német és olasz lap áll rendelkezésére.

Figyelem, munkástársak !

Fölkérjük az összes bizalmi-férfiakat, hogy a szövetség taggyűjtőiveit, továbbá *leszámolás céljából* az önkéntes adakozásra szolgáló ivateket haladéktalanul küldjék be a kiadó-hivatalba.

Értesítjük munkástársainkat, hogy újra ki-

nyomattuk szövetségünk *alapszabálytervezetét* és azt *ingyen* elküldjük az érdeklődőknek. Kérjük azokat a szervezett társainkat, akik alapszabályt akarnak, írják meg, hány darabra van szükségük.

Testvéri üdvözzettel

a központi szervező-bizottság.

Be a börtönbe!

Mozgalmunknak első, a szervezet érdekében börtönbe kerülő áldozata Farkas Izor munkástársunk, lapunk felelős szerkesztője, akit köztudomás szerint a Müller-féle ügyből kifolyólag, a Magyar Vasutasban megjelent cikkek miatt három hónapnyi és öt napnyi fogházra ítélték el. Az ítéletre, szemben benyújtott semmiségi panaszt most vette el a Kuria s így Farkas munkástársunk legközelebb megkezdheti büntetését, amely remélhetőleg meg fogja kétszerezni lelkesedését a szervezet ügye iránt.

Uj műhely, más szellők!

Az Istvántelki főműhelyben dolgozó esztergályosok és gépmunkások fényes bizonyítékát szolgáltatott annak, hogy testvériesen együtt éreznek a kintlévő szaktársaikkal. Ugyanis egy bojkotált szaktársukkal nagyon szépen és hamar megértették, hogy addig, amíg elkövetett hibáit jóvá nem teszi, vele minden közösséget megtagadnak. A munkások fegyelme és öntudatos eljárása hamar kitanította Magyar Lajost (ezelőtt Merchán) arról is, hogy az Istvántelki főműhely nem az a hely, ahol még az áru!ókat is szívesen látják. A vas- és fémmunkások szaklapjából vesszük át ezen nyilatkozatot, amely amellel bizonyít, hogy az Istvántelki esztergályosok és gépmunkások nem végeztek fölösleges munkát.

Nyilatkozat. Alulírott mélyen sajnálom azt a ballépést, melyet elkövettem azzal, hogy az általános vas- és fémmunkás bérharc alkalmával nem azokkal az államgépgyári szaktársaimmal tartottam, akik önfeláldozóan küzdöttek, hanem azokkal, akik a küzdelmet megtagadták s a bérharcban állók munkáit elvégezték.

En, aki 7 és fél évig hü tagja voltam a szervezetnek s a sztrájkot, mint egyedüli védelmi eszközt mindig ismertem, az elkövetett hibámat őszintén sajnálom. Kérem szaktársaimat ne vessenek meg s ne bojkotáljanak, én nagy eszménknél ismét hü harcosa kívánok lanni és az elkövetett ballépést a jövőben jóvá fogom tenni.

Magyar (Merchán) Lajos,
vasesztergályos.

Nem mulaszthatom el ez alkalommal államgépgyári szaktársaimat felhívni, hogy igyekezzenek önmaguk a szaktársakra tapadt szegényt minél előbb megszüntetni a saját és az ország érdekeiben. En aki a megvetés és lenézés gyötrelmeit hetek óta szenvedem, azt őszintén sajnálom.

Magyar (Merchán) Lajos.

A fenti nyilatkozat alapján a vas- és rézesztergályosok szervező-bizottsága Magyar szaktárrsal szemben a bojkotált egy évre fel függesztette.

Budapest, 1906 márc. 1-én.

V. J., szerv.-biz. elnök.

Értekezlet.

Az Északi főműhely V. osztályában dolgozó kárpitós munkástársaink komolyan fontolóra vették a szervezkedés kérdését és elhatározták, hogy értekezletet hívnak egybe, amelyen megbeszélve a szervezkedés célját, kimondták, hogy addig is, amíg szövetségünk alapszabályai jóváhagyatnak, mindannyian előfizetnek a «Magyar Vasutas»-ra.

Az értekezletet f. hó 13-án a főműhelytelepen levő Kohatek-féle vendéglőben tartották meg.

Blum József munkástársunk üdvözölte az összegyűlteket. Elnöknek Rummer István, jegyzőnek Cserhalmi Béla munkástársakat választották meg.

Az országos szervező-bizottságot Pászthy

